

Но аз ще узная кой е причината за това оскърбление! И тежко му тогава! Без да кажат нито дума, без да ме предупредят поне. Нева ми бяха казали, че се отмятат, нека ми бяха съобшили, че оттеглят думата си. Добре! Нямаше никога на сила да им натрапвам дъщеря си — тук гласът на самодържецът трепна в горчива болка — нямаше насила да им стана император-настойник. Нима съм ги молил затова? Сами ми предложиха! Защо сега такова надменно оскърбление? Защо такава грозна изненада? Тъкмо сега, когато вече всичко бе готово. Когато веното на Елена е привършено.

Гъста червенина избликна по лицето на царя. Гласът му се радуши в остра болка и безсилен гняв.

— Да ~~хвърлят~~ ^{мълчат} такава обида да чедото ми! Да го пренебрегнат! Да го опозорят! Една отхвърлена годеница... Като Евдокия Ласкарис! Кой ще я поиска вече... ^и той повтори: — И защо трябваше да ми подготвят такава грозна изненада? От къде такава дързост? Защо са малчали толкова дълго?

— Невярата им иде от тоя, който в Перуджия ги е накарал да се отметнат от договора си с тебе — извика задавено севастократор Александър. — Да! Ясно ми е вече! Папата! Той е сторил това! От там иде всичко. Жан дьо Бриен е по-предан католик от тебе. Жан дьо Бриен е враг на алеманския император. Разбра ли? Разбра ли? А дързостта им иде от венецианските галери, пъсни с пресни войски, които Бриен ще води против тебе! Затова са мълчали до сега! Затова са чакали! Чакали са войски, подкрепления! Водили са преговори с Венеция, с френзите, с Людовик! Ясно ли ти е сега? Затова Бриен напоследък непрестанно пътуваше, а наскоро бе ходил и във Венеция... Да... В него е надеждата им. От него чакат да закрепим империята им... Така, така е...

Царят го ^{чу} ~~слеше~~ поразен. Със широко отворени очи.

Александър имаше право. Така беше. Сега му ставаше всичко ясно. Латинските пратеници в Перуджия, при преговорите между папата и Жан дьо Бриен... Да... Това не са били преговори между папата и Бриен,